

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.4673

Dosar nr.347/36/2013

Ședința publică de la 4 decembrie 2014

Președinte: .X.	- judecător
.X.	- judecător
.X.	- judecător
.X.	- magistrat asistent

La data de 21 noiembrie 2014, s-a luat în examinare recursul declarat de S.C. .X. SA împotriva Sentinței civile nr..X. din 18.07.2013 a Curții de Apel .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile și susținerile părților au fost consemnate în încheierea din 21 noiembrie 2014, iar pronunțarea deciziei a fost amânată la 4 decembrie 2014.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Sesizarea instanței

Prin cererea adresată Curții de Apel .X. – Secția contencios administrativ și fiscal, reclamanta S.C. .X. SA a solicitat, în contradictoriu cu Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și cu Autoritatea Națională a Vămilelor, anularea Deciziei nr.64/2013 emisă de ANAF, admiterea contestației și anularea Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr..X./ 20.06.2012 în sumă totală de .X. lei și a procesului-verbal de

control nr..X./ 20.06.2012 emise de A.N.V., cu obligarea acesteia la restituirea sumelor nelegal impuse și încasate în baza actelor contestate, respectiv .X. lei.

2. Soluția instanței de fond

Prin Sentința civilă nr..X./ 18.07.2013 a Curții de Apel .X. au fost respinse ca nefondate, atât excepția lipsei de interes invocată, cât și acțiunea reclamantei S.C. .X. SA.

3. Calea de atac exercitată

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta S.C. .X. SA invocând ca temei dispozițiile art.488 alin.1 pct.5, 6 și 8 Cod procedura civilă.

I. Motivul de recurs prevăzut de art.488 alin.1 pct.5 Cod procedura civilă se referă la încălcarea de către instanță a unor reguli de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității.

S-a arătat că instanța a refuzat să se pronunțe în mod explicit și motivat asupra cererii distincte de anulare a Deciziei nr.64/2013 emisă de ANAF – DGSC în soluționarea contestației administrative prealabile, în condițiile în care nu a considerat că trebuie să răspundă distinct, nu numai în privința fiecărei susțineri a reclamantei împotriva respectivei decizii ci măcar acelor susțineri și motive care erau în mod manifest diferite, distincte, în mod specific îndreptate împotriva nelegalității deciziei de soluționare.

Au fost invocate următoarele împrejurări:

- organele vamale au emis procesul-verbal de control vamal ulterior și decizia de regularizare (impunere) la aceeași dată de 20.06.2012, comunicată formal, fără a putea întocmi un punct de vedere la 21.06.2012;

- contribuabilul criticase prin contestația administrativă lipsa unui rezultat final relevant al anchetei OLAF la momentul emiterii procesului-verbal de control și a actului de impunere contestate, iar organul de soluționare a contestației face referire la rezultatul final din luna iulie 2012;

- întrucât contestația administrativă prealabilă este obligatorie, principiile esențiale ale procesului civil urmează a fi respectate și cu

privire la situația procedurii și a soluțiilor adoptate într-o asemenea fază;

- instanța a exonerat organul administrativ jurisdicțional de obligația de soluționare a contestației administrative conform normelor procedurale;

- anularea deciziei de respingere a contestației administrative pentru criticile asupra cărora instanța de fond nu s-a pronunțat ar fi condus la desființarea actelor de control, conform art.261 Cod procedură fiscală.

Tot în cadrul acestui motiv de recurs recurenta a invocat și omisiunea punerii în discuție a unor chestiuni de drept valorificate în mod direct, unilateral și fără contradictorialitatea hotărârii.

Instanța de fond a introdus în mod direct și exclusiv, susține recurenta, în considerentele sentinței și și-a întemeiat soluția pe o serie de interpretări în legătură cu legislația europeană extrase din C-438/91 a CJUE, deși relevanța acestora nu a fost definită în nicio fază a litigiului și nu a fost pusă în discuția părților, fiind încălcate prevederile art.22 alin.2 Cod procedura civilă.

II. Motivul de nelegalitate prevăzut de art.488 pct.6 Cod procedura civilă, potrivit căruia hotărârea cuprinde motive vădit contradictorii în privința unor împrejurări și temeuri de drept esențiale pentru modul de soluționare a cauzei.

- contradicția dintre reținerea instanței de fond a aplicabilității evidente a art.100 din Codul vamal al României, pe de o parte și negarea aplicabilității aceluiași text, pe de altă parte;

- contradicția dintre susținerea instanței de fond că organul de control vamal ar fi oferit în condițiile legii posibilitatea contribuabilului de a-și prezenta obiecțiile asupra constatărilor din procesul-verbal de control;

- contradicția și confuzia în legătură cu încunoștințarea și posibilitatea reclamantei de a-și exprima și poziția de fond în cadrul procedurilor de control (investigația OLAF în Canada, respectiv controlul vamal ulterior al autorităților române), deși era esențial să se rețină că nici în adresa OLAF din mai 2012, nici în Raportul final OLAF din iulie 2012, nici în procesul-verbal de control vamal

ulterior și nici Decizia de regularizare emise la 20.06.2012 nu există nicio mențiune despre societatea reclamantă, poziția subiectivă a acesteia și situația legală a importurilor efectuate;

- contradicția evidentă între considerentele prin care instanța reține răspunderea subiectivă a reclamantei (întemeiată pe ideea de regulă, de lipsa unei diligențe totale din partea sa sau pe ideea de risc comercial) și considerentele aceleiași instanțe care tind să motiveze și să instituie pentru toate cazurile, o răspundere obiectivă a acesteia.

III. Motivele de nelegalitate prevăzute de art.488 alin.1 pct.8 Cod procedura civilă referitoare la încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept material

Recurenta a invocat încălcarea cu aplicarea sau aplicarea greșită de către instanța de fond a normelor de drept care reglementează regimul acestora în Codul vamal, Codul fiscal, Codul de procedură fiscală, Ordinul ANAF nr.5712/2006.

Instanța de fond a reținut nelegal, a arătat recurenta, că prezentarea adresei OLAF nr.OF210/0093 din 23.05.2012 netradusă din limba engleză nu poate fi considerată ca o împrejurare de natură a afecta legalitatea actului administrativ de impunere, având în vedere că vătămarea invocată nu este una absolută, că nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului, deoarece au fost încălcate prevederile art.8 alin.2 Cod procedură fiscală care se referă la limba română ca fiind limba pentru desfășurarea acțiunilor organelor fiscale.

S-a susținut că sentința este nelegală și pentru încălcarea celorlalte norme care reglementează și protejează expres drepturile contribuabilului în cadrul procedurilor finalizate prin actele contestate, respectiv art.6, 7, 9 și 10 alin.2 și 12 din Codul de procedură fiscală.

Hotărârea instanței de fond, reține recurenta, s-a întemeiat pe interpretarea și aplicarea nelegală și confuză a unor noțiuni și instituții legale esențiale pentru cauză.

În analiza poziției subiective a reclamantei și pentru atragerea aplicării precedentelor judiciare invocate din jurisprudența CJUE,

instanța de fond a arătat recurența, a făcut o confuzie nepermisă între situațiile existente în respectivele cauze și situația legală a importurilor realizate de reclamantă, deoarece ar însemna ca importatorul să fie obligat să prevadă, să investigheze în fapt și să garanteze excluderea oricărei posibilități ca în privința importurilor sale să fie atrase orice alte prevederi speciale, ceea ce este vădit imposibil și deci, inacceptabil.

Tot nelegale au fost apreciate considerentele instanței de fond și din perspectiva modului în care s-a concluzionat asupra statutului, poziției legale a emitentului certificatelor de origine, precum și a valorii juridice a actelor emise de Camera de Comerț din Canada.

Instanța de fond a reținut greșit și a negat statutul juridic al Camerei de comerț canadiene ca autoritate competentă în emiterea acestor acte, precum și condițiile eliberării actelor.

Chiar și pentru situația în care s-ar susține insuficiența diligență a societății, recurența consideră că erau incidente dispozițiile de excepție ale art.220 alin.2 din Codul Vamal Comunitar și au fost aplicate nelegal celelalte dispoziții incidente de drept material privind buna-credință a importatorului, respectiv a reclamantei.

Era esențială în definirea și abordarea instituției bune-credințe împrejurarea că reclamanta era obligată legal să achiziționeze acest produs și nu era în alegerea sa comerțul cu un astfel de produs și că, în realitate, natura juridică a întregii cauze este una privind raporturile de comerț internațional între Uniunea Europeană și SUA, iar problema prejudiciilor trebuie abordată în raport de această natură și nicidecum împotriva unor importatori privați de bună-credință.

S-a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței recurate și trimiterea cauzei spre rejudecare.

Intimata ANAF a formulat întâmpinarea și a solicitat respingerea recursului ca nefondată.

A fost întocmit raportul asupra admisibilității recursului, iar prin Încheierea din 19.06.2014 a fost admis în principiu recursul

declarat și s-a fixat termen pentru judecarea acestuia cu citarea părților.

4. Soluția instanței de recurs

După examinarea motivelor de recurs, a dispozițiilor legale incidente în cauză, Înalta Curte va respinge recursul pentru următoarele considerente:

Instanța de fond a fost investită cu soluționarea acțiunii formulate de reclamanta S.C. .X. SA pentru anularea Deciziei nr.64/2013 emisă de ANAF – DGSC, prin care a fost respinsă contestația administrativă formulată împotriva Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de controlul vamal nr..X./ 20.06.2012, în sumă totală de .X. lei și a procesului-verbal de control nr..X./ 20.06.2012 și s-a solicitat anularea deciziei sus-menționate.

Actele contestate au fost emise de organele vamale ca urmare a unui control vamal ulterior asupra operațiunilor de punere în liberă circulație pentru produsul *Biodiesel* importat de reclamantă din Canada în anii 2009 și 2010.

Inițial, reclamanta, la momentul importului, în baza certificatelor de origine nepreferențiale Canada primite de la firma exportatoare, a plătit taxe vamale de import de 6,5%.

Controlul vamal ulterior a fost determinat de ancheta declanșată de OLAF, în colaborare cu autoritățile canadiene, care au concluzionat că originea reală pentru toate cantitățile exportate din Canada de către firma .X. Inc. (firma exportatoare a cantităților de biodiesel către reclamantă) în UE nu ar fi de proveniență Canada, ci SUA, iar în această situație reclamanta trebuia să plătească taxa antidumping de .X. euro/ 1000 kg. și taxa compensatorie de .X. euro/ 1000 kg., respectiv TVA suplimentară la import, dar și majorări de întârziere.

Prin decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal au fost stabilite următoarele obligații de plată către reclamantă: .X. lei – taxă antidumping și compensatorii, .X. lei – TVA, .X. lei – majorări și

penalități de întârziere aferente taxei antidumping și .X. lei – majorări și penalități de întârziere.

Ca urmare a contestației formulate de reclamantă, prin Decizia nr.64/2013 emisă de ANAF – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, a fost admisă contestația pentru o parte din sume, pentru o altă parte a fost desființată decizia cu obligația de reanalizare a cauzei, fiind menținută decizia pentru regularizare și procesul verbal de control pentru sumele de .X. lei – taxe antidumping și compensatorii și .X. lei majorări și penalități de întârziere aferente.

Instanța de fond a respins acțiunea reclamantei reținând că dreptul organelor vamale de a proceda la reverificarea declarațiilor vamale și la stabilirea diferențelor de plată este dat de dispozițiile art.100 din Legea nr.86/2006.

S-a reținut, de asemenea, că sunt nefondate susținerile reclamantei privind încălcarea principiilor audierii contribuabilului, al buneii credințe, proporționalității, dreptului la apărare și egalității de șanse iar în legătură cu aceste principii instanța de fond a făcut referiri la jurisprudența CJUE, reafirmată în C-438/11.

Criticile formulate de recurentă sunt nefondate.

Primul motiv de nelegalitate a sentinței ce a fost invocat este cel prevăzut de art.488 alin.1 pct.5 Cod procedura civilă și s-a considerat că instanța de fond nu s-a pronunțat asupra unui capăt de cerere distinct și motivat specific, fiind astfel încălcate reguli de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității.

Cu privire la acest motiv recurenta critică soluția instanței de fond pentru că nu s-ar fi pronunțat explicit asupra cererii de anulare a Deciziei nr.64/2013 emisă de ANAF – DGSC, dar aceste critici sunt nefondate.

Într-adevăr, reclamanta a solicitat instanței de fond anularea Deciziei nr.64/2013 emisă de ANAF – DGSC, admiterea contestației și anularea deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal și a procesului-verbal de control nr..X./ 20.06.2012 emise de ANV, precum și obligarea

intimatei ANV la restituirea către reclamantă a sumelor nelegal impuse și încasate, respectiv a sumei totale de .X. lei.

Prin sentința atacată cu recurs în prezenta cauză, instanța de fond a respins acțiunea reclamantei formulată în contradictoriu cu ANAF – DGSC și ANV ca nefondată, iar considerentele vizează toate actele contestate, astfel că nu se impunea, față de soluția pronunțată, ca instanța de fond să se pronunțe separat pentru fiecare capăt de cerere.

De altfel, în considerente instanța de fond a precizat exact că soluția dată prin decizia emisă în procedura administrativă este legală, justificată de probele prezentate, deci, nu se poate susține că instanța de fond nu s-ar fi pronunțat asupra unui capăt de cerere.

A fost invocat *același motiv de nelegalitate – art.488 alin.1 pct.5 Cod procedura civilă* și sub aspectul omisiunii punerii în discuție a unor chestiuni de drept valorificate în mod direct, unilateral și fără contradictorialitate în motivarea hotărârii.

Potrivit art.488 alin.1 pct.5 Cod procedura civilă, casarea unei hotărâri se poate cere când, prin hotărârea dată, instanța a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității.

Criticile recurente, sub aspectul incidenței acestui motiv de nelegalitate, se referă la faptul că, în motivarea soluției, instanța de fond a preluat o serie de interpretări relevante din jurisprudența CJUE, dar fără ca acestea să fi fost invocate la emiterea actelor administrative sau ulterior de către intimată și nici de instanța de fond, însă aceste critici sunt nefondate.

Nu se poate considera că este lovită de nulitate o hotărâre judecătorească pentru că în considerentele sale se fac referiri la jurisprudența CJUE relevantă și incidentă speței, deoarece judecătorul național este obligat să respecte jurisprudența CJUE în soluționarea cauzei, iar faptul că reclamanta sau autoritățile intime fie nu au cunoscut, fie nu au dorit să invoce această jurisprudență, nu înseamnă că atunci când pronunță sau când își motivează soluția, judecătorul nu poate face trimiteri la soluțiile CJUE.

Chiar dacă s-ar presupune că judecătorul ar trebui să pună în discuția părților incidența acestei jurisprudențe (deși nu există nicio obligație procedurală în acest sens pentru că se presupune că jurisprudența CJUE publicată după anul 2007, chiar și în limba română, trebuie să fie cunoscută), recurenta nu a făcut dovada că nerespectarea unei asemenea obligații ar atrage sancțiunea nulității.

În cazul în care recurenta ar considera că jurisprudența invocată nu are relevanță în cauză, ar putea, în condițiile în care nu avea anterior cunoștință despre această jurisprudență, să invoce în cadrul motivelor de recurs aceste aspecte, iar în cauză, au fost critici

legate de inaplicabilitatea și nerelevanța jurisprudenței CJUE

reținută de instanța de fond cu ocazia soluționării cauzei, dar care vor fi analizate separat.

Referitor la motivul de nelegalitate prevăzut de art.488 alin.1 pct.6 Cod procedura civilă potrivit căruia este nelegală hotărârea când nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei.

În cadrul acestui motiv au fost invocate mai multe contradicții:

- contradicția referitoare la aplicabilitatea sau nu a art.100 Cod vamal nu se confirmă în cauză.

Cele reținute de către instanța de fond referitoare la dreptul organelor vamale de a proceda la verificarea declarațiilor vamale și la stabilirea diferențelor de plată, drept prevăzut de art.100 din Legea nr.86/ 2006 privind Codul vamal al României nu este în contradicție cu cele arătate ulterior pentru că, la pag.25 pct.2 instanța de fond a făcut trimitere la dispozițiile art.33 și 35 din Codul vamal, în condițiile în care reclamanta se referise la încălcarea art.100 din Codul vamal pentru că nu au fost coroborate cu aceste dispoziții, astfel că se constată că nu există contradicție între aceste considerente.

- contradicția referitoare la posibilitatea contribuabilului de a-și prezenta obiecțiunile.

Instanța de fond a apreciat, fără ca între cele reținute să existe contradicții, așa cum susține recurenta, că, în ceea ce privește audierea contribuabilului, s-a constatat că procesul-verbal de control a fost încheiat de organul vamal cu respectarea întocmai a dispozițiilor art.63-69 din Ordinul vicepreședintelui ANAF nr.5712/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice privind realizarea supravegherii controlului vamal ulterior, iar faptul că instanța de fond a redat dispozițiile art.63 alin.10 și art.69 din Ordinul nr.5712/2006, nu înseamnă că a fost contradicție între considerente ci chiar s-a concluzionat că autoritatea vamală nu a negat dreptul reclamantei de a-și expune în scris punctul de vedere, drept ce a fost respectat, aceasta având posibilitatea de a prezenta obiecțiunile sale după primirea procesului-verbal de control.

- contradicția în legătură cu posibilitatea reclamantei de a-și exprima poziția în cadrul procedurilor de control.

Nu se poate considera că există contradicție între cele susținute de instanța de fond referitoare la adresele OLAF pentru că s-a arătat că din răspunsul OLAF nr.16221/ 12.07.2012 rezultă că apărările formulate de aceasta legate de existența certificatelor de origine canadiene, precum și de ancheta desfășurată au fost aduse la cunoștința reprezentanților OLAF, care au răspuns punctual observațiilor reclamantei.

Se poate constata că de fapt, în cadrul acestor critici, nu se invocă contradicții ci, mai mult se critică faptul că instanța nu a constatat și nu a reținut explicit și cu consecințe că reclamantei nu i s-a permis să facă proba bunei sale credințe.

- contradicția între considerentele care rețin o răspundere subiectivă a reclamantei, pe de o parte și, pe de altă parte, răspunderea obiectivă.

Faptul că instanța de fond a considerat lipsită de relevanță exemplificarea situațiilor de eludare a măsurilor de protecție antidumping prevăzute de art.13 din Regulamentul CE nr.384/96 al Consiliului privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale CE nu contrazice susținerile acesteia potrivit cărora, în urma unui

control vamal ulterior sau după reverificarea declarației, se poate considera că importul de biodiesel de origine SUA, fără plata taxelor antidumping instituite de Uniune, a încălcat măsurile protecționiste ce au fost impuse în scopul evitării prejudicierii Comunității și nu se poate considera că aceste susțineri ar institui o răspundere obiectivă, așa cum susține recurenta.

Motivul de nelegalitate prevăzut de art.488 alin.1 pct.8 Cod procedura civilă se referă la nelegalitatea hotărârii pentru că a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material, iar recurenta a invocat mai multe aspecte.

Un prim aspect este cel legat de încălcarea normelor de drept cuprinse în art.8 alin.2 din Codul de procedură fiscală, art.6, 7, 9 și 10 alin.2 și 12 Cod procedura fiscală, dar fără să se detalieze decât parțial, modul în care aceste articole au fost încălcate.

În privința art.8 alin.2 Cod procedura fiscală recurenta invocă încălcarea acestui articol pentru că i-a fost prezentată adresa OLAF nr.OF2010/0093/ 23.05.2012 netradusă din limba engleză, dar, așa cum a reținut și instanța de fond, nu e poate dispune anularea actelor contestate în prezenta cauză numai pentru faptul că un înscris emis de OLAF nu a fost prezentat, tradus din limba engleză, întrucât actele au fost emise ca urmare a comportamentului recurente și acel înscris nu a constituit, așa cum susține recurenta, singurul temei de impunere al acesteia.

Referitor la celelalte articole din Codul de procedură fiscală se constată că nu a existat o încălcare a acestora pentru că audierea contribuabilului s-a făcut cu respectarea prevederilor art.63 și 69 din Ordinul Vicepreședintelui ANAF nr.5712/2006 pentru aprobarea Normelor Metodologice privind realizarea respingerii controlului vamal ulterior.

Conform art.63 alin.10 din acest ordin: „În cazul în care persoanele care trebuie să semneze procesul-verbal de control au unele obiecții asupra constatărilor organelor de control, acestea vor fi clarificate și soluționate, după caz, înainte de semnarea procesului-verbal de control. Dacă se mențin obiecțiile, acestea vor fi prezentate în scris, odată cu semnarea procesului-verbal de

control”, iar potrivit art.69: „Persoana controlată sau, când este cazul, reprezentantul său legal ia cunoștință despre conținutul procesului-verbal de control, prin semnătură și aplicarea ștampilei, la sfârșitul procesului-verbal de control. Cu această ocazie organul de control prezintă constatările și consecințele lor, iar persoana controlată are dreptul să prezinte, în scris, punctul de vedere cu privire la constatări”.

De altfel, aceste dispoziții au fost invocate de instanța de fond în considerentele sentinței atacate, dar recurenta, în criticile din motivele de recurs, nu a făcut nicio referire la acestea ci la articolele din Codul de procedură fiscală care se referă la audierea contribuabilului și la alte principii cu caracter general și nu a explicat de ce nu a prezentat obiecțiile sale după primirea procesului-verbal de control.

Mai mult, chiar și în cazul în care s-ar fi prevalat de aceste dispoziții și ar fi consemnat obiecțiunile reclamantei, drepturile sale puteau fi protejate și au fost protejate prin invocarea propriilor apărări pe calea contestației administrative și ulterior, prin apărările formulate în fața instanței de contencios administrativ, care poate verifica apărările contribuabilului în raport de susținerile autorităților de control.

Al doilea aspect vizează interpretarea și aplicarea nelegală a unor noțiuni și instituții, cum ar fi termenii de origine preferențială/ origine nepreferențială, neaplicarea unor dispoziții din Codul vamal comunitar și faptul că a fost răsturnată sarcina probei în ce privește buna-credință a reclamantei.

Susținerile recurente sub acest aspect sunt nefondate iar instanța de fond nu a făcut o confuzie între situațiile existente în jurisprudența invocată a CJUE și situația importurilor realizate de recurentă.

În motivele de recurs recurenta invocă dispozițiile art.220 alin.1 din Codul vamal comunitar, dar relevante sunt cele ale art.220 alin.2 din Codul vamal comunitar care prevăd:„(...) înscrierea ulterioară în evidența contabilă nu este posibilă în cazul în care: (...)

b) valoarea drepturilor legal datorate nu a fost înscrisă în evidența contabilă ca urmare a unei erori din partea autorităților vamale care nu ar fi putut fi detectată în condiții rezonabile de către debitor, acesta acționând la rândul lui de bună credință și respectând toate dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare în ceea ce privește declarația vamală.

În cazul în care se stabilește statutul preferențial al mărfurilor pe baza unui sistem de cooperare administrativă care implică autoritățile unei țări terțe, dacă eliberarea unui certificat de către aceste autorități se dovedește incorectă, aceasta constituie o eroare care nu ar fi putut fi detectată în mod rezonabil în sensul primului paragraf.

Cu toate acestea, eliberarea unui certificat incorect nu constituie o eroare în cazul în care certificatul se bazează pe prezentarea incorectă a faptelor de către exportator, cu excepția cazului în care, mai ales, este evident că autoritățile care au eliberat certificatul au știut sau ar fi trebuit să știe că mărfurile nu îndeplineau condițiile prevăzute pentru a beneficia de tratamentul preferențial.

Se poate invoca bună-credință a debitorului atunci când acesta poate demonstra că, în timpul operațiunilor comerciale în cauză, a depus toate diligențele pentru a se asigura că toate condițiile pentru tratament preferențial au fost respectate”.

Instanța de fond a reținut, în mod corect, incidența în cauză a considerentelor arătate de CJUE în C-438/11 ce se referă tocmai la interpretarea prevederilor art.220 Cod vamal comunitar.

În raport cu aceste dispoziții, recurenta consideră că nu poate fi obligată la plata taxelor deoarece a dovedit existența certificatelor de origine emise de autoritatea competentă, respectiv Camera de Comerț canadiană și în aceste condiții, nu i se poate solicita să facă dovezi suplimentare fiind dovedită buna sa credință, mai ales că era obligată legal să achiziționeze acest produs și nu era alegerea sa comerțul cu un astfel de produs, dar aceste susțineri sunt nefondate.

Toate aceste aspecte au fost analizate de CJUE și s-a arătat că, în ceea ce privește sarcina probei, pentru a dovedi că certificatul de

origine prezentat de importator s-a întemeiat pe prezentarea corectă a faptelor de către exportator, revine debitorului (paragraf 21 din C-438/11) și că această cerință constituie o derogare de la normele tradiționale de repartizare a sarcinii probei (paragraf 22 din C-438/11).

Chiar CJUE a recunoscut faptul că a impus debitorului o astfel de sarcină a probei și poate determina inconveniente în ceea ce-l privește, mai ales atunci când a importat, cu bună-credință, mărfuri din statutul beneficiar al unor tarife preferențiale, dar că un operator economic avizat și cunoscător al legislației existente trebuie ca, la evaluarea avantajelor pe care le poate obține din

comerțul cu mărfuri care pot beneficia de preferințe tarifare, să țină

cont de riscurile incidente pieței pe care o prospectează și să le accepte ca făcând parte din categoria inconvenientelor normale ale comerțului (paragrafele 29-30 din C-438/11).

S-a statuat de către CJUE că operatorii economici au obligația de a prevedea, în raporturile lor contractuale, clauzele necesare pentru a se proteja împotriva riscurilor unei acțiuni în recuperare ulterioară (paragraf 31 din C-438/11 și jurisprudența citată) și că obținerea de către debitor de la partea contractantă cu ocazia sau după încheierea contractului, a tuturor elementelor de probă care confirmă că mărfurile provin din statutul beneficiar al sistemului de preferință, inclusiv a documentelor care stabilesc această origine, poate constitui o măsură de prevenire împotriva riscurilor unei acțiuni în recuperare ulterioară .

Prin urmare, în mod corect, instanța de fond a apreciat că recurența nu se poate prevala de faptul că certificatele de origine nu ar fi fost anulate de autoritățile canadiene și că nu i se pot solicita dovezi suplimentare, având în vedere cele statuate în jurisprudența CJUE invocată și unde s-a precizat că Uniunea nu poate suporta consecințele prejudiciabile ale faptelor ilicite săvârșite de furnizorii importatorilor.

În cauză, constatările OLAF au confirmat că cele menționate în certificatele de origine emise de autoritățile canadiene nu erau reale, iar recurenta-reclamantă nu a prezentat acele dovezi suplimentare din care să rezulte că a depus toate diligențele pentru ca importul să fie efectuat, astfel încât să poată beneficia de regimul tarifar preferențial, respectiv din Canada și nu din SUA.

Apreciind că soluția instanței de fond este legală și temeinică, în baza art.497 Cod procedura civilă raportat la art.20 din Legea nr.554/2004 modificată și completată, recursul va fi respins ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de reclamanta S.C. .X. SA împotriva Sentinței civile nr..X. din 18.07.2013 a Curții de Apel .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.
Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 4 decembrie 2014.

JUDECATOR,	JUDECATOR,	JUDECATOR,
.X.	.X.	.X.

MAGISTRAT ASISTENT,
.X.